

šel z úradu a přišli někteří členové církve na faru, zastoupil faráře tím, že jim podepsal jakési potvrzenky a opatřil razítkem fary. Připustil však, že se chlubil, že dostal 3000 Kč od faráře, neví však, co tehdy říkal, neboť byl tehdy podnapilý. Co povídal, zvěděl prý teprve později. Obnos 3000 Kč, který tehdy měl u sebe, obdržel při vyrovnání za hrazené opravy na domě své ženy. Při té příležitosti se právě opil a v opilosti mluvil ty řeči zlé.

Pošt. inspektor Jos. Štoček, revisor církve, neví ničeho, že by byl žalobce uplatil kostelníka nebo že by si byl z náboženské obce pomohl k domu a zařízení bytu. Byl přes rok revisorem rady starších církve československé a jakožto takový při revizi zjistil jen nepatrnou chybu v knihách, jednalo se o pouhých 190 Kč, které farář ihned nahradil.

Svědčyně Marie Hozová, obchodnice ze Smíchova, neví nic jiného, než že jí školnice Skočová sdělila, že má Voršický plnou moc od faráře k podpisování a dále že jí jako předsedkyni církve řekla, že Voršický měl dostat od faráře peněžitou odměnu za to, že měl hledat jakési bloky, které se ztratily. Svědkyně byla jednou pozvána žalobcem, aby si prohlédla jídelnu, kterou si p. farář koupil.

O žalobě konala se tři přelíčení a po posledním byla uznána pí Milena Šebková vinnou jen částečně a odsouzena do vězení na 48 hodin, které jí bylo změněno v pokutu 200 Kč podmíněně, neboť byla dosud zachovalou. Ovšem musí zaplatit značné soudní útraty. V ostatních bodech soudce vrch. rada Dufek žalovanou sprostil, neboť nejednala v úmyslu urážlivém, byvši přesvědčena o tom, že kostelník referoval jí o poměrech na faře pravdivě.

Bude zajímavo, jak si to teď pan farář spraví se svým kostelníkem. R.

## Kralupské dlouhoprsfačky.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Tři ženy zasedly na lavici obžalovaných před samosoudcem vrch. radou Novotným. První z nich, Zdeňka Nováková, 22letá žena dělníka a spolujitelka domku v Lobečku, držela si ruce na obličeji. Dělala, jako když se stydí. Za to dvě její partnerky, 34letá Barbora Kderová, svobodná, dělnice z Lobečku, a 50letá Rozalie Pakandlová, žena hokynáře v Lobečku, nejevily strachu ani vzrušení.

Žaloval na všechny tři státní zástupce dr. Česák, že společně dopouštěly se na Kralupsku různých drobných krádeží. Nevybíraly mnoho, přišel jim vhod králík i štoudev, uhlí i necky, jablka i lahvička s kořalkou.

Své výpravy konaly jak k soukromníkům, tak na kralupské nádraží, kam chodily pravidelně krást uhlí. Ale když byla jednou příhodná situace, sebrala tam Kderová i cestovní tašku, patřící kterémusi železničnímu zřízení; byla plná jídla a nescházela ani lahev s kořalkou. Kderová měla smysl pro kolegialitu tak vyvinutý, že tašku předložila svým kolegyním a všechny tři pak pochutnali si ne-

jen na její obsahu hutném, ale i tekutém. Zejména kořalka jim chuťnala znamenitě.

Takto posilněny rozhodly se navštívit ovocnou alej, patřící kterémusi rolníku, a natrhaly si několik pytlů jablek, které pak prodaly u obchodnic Zelenkové, Fišerové a Procházkové v Kralupech.

Při přelíčení sváděly vinu jedna na druhou. Slyšení svědkové potvrdili však žalobní děj a z výslechu obchodnice Zelenkové jsme se přesvědčili, že i osoba bez vyznání může být velmi nábožnou. Zelenková je totiž bez vyznání, jak pravila, dodala však rychle: ale v boha věřím! A před přísahou i po ní se zbožně pokřížovala...

Když pak bylo konstatováno, že Nováková byla pro krádež přes své mládí už čtyřikrát trestána. Kderová pak neméně než sedmkrát, kdežto nejstarší z nich, Pakandlová, má jen jeden škraloupek, urážku úřední osoby, za niž dostala v roce 1923 pět dní vězení, vynesl soudce rozsudek, jímž se všechny tři obžalované uznávají vinnými a odsuzují: Nováková a Kderová každá do těžkého žaláře na dva měsíce bezpodmínečně, Pakandlová pak do těžkého žaláře na tři týdny; bude-li této poslední možno přiznat podmíněný odklad výkonu trestu, zjistí se zvláštním šetřením. —ff—

## Výlety bývalého úředníka pražského stát. zastupitelství.

(Krajský soud v Olomouci.)

Pro zločin podvodu ocitl se na lavici obžalovaných býv. úředník státního zastupitelství v Praze, 32letý Josef Dvořák. Dne 14. července loňského roku o půlnoci přišel u brněnského nádraží k šoferovi Gabrhelovi, který tam stál s autodrožkou, představil se mu jako inženýr z Černé Hory a žádal, aby ho odvezl autem do Val. Meziříčí. Šofér v domněni, že má před sebou skutečného inženýra, žádosti vyhověl.

Když auto vyjelo, žádal pan inženýr, aby jeli do Prostějova, což se také stalo. V Prostějově zastavilo auto před Národním domem, kde si domnělý pan inženýr poručil čtvrtku vína, cigarety a šoferovi poručil bílou kávu. Když pak měli odejti, tázal se obžalovaný vrchního, má-li nazpět na 5000 korunovou bankovku. Když vrchní číšník řekl, že nemá, nabídl se šofér, jemuž se pan inženýr zdál býti již podezřelým, že mu bankovku rozmění... Obžalovaný však prohlásil, aby to zaplatil sám, že mu to pak dá. Učinil tak gestem, jemuž šofér nemohl odporovati, a útratu zaplatil.

Pak vezl obžalovaného, který v Národním domě přizval k sobě do auta ještě jednu dámu, přes Konici do Ludmilova, kde měl obžalovaný bratra, jehož navštívil. Již tam žádal šofér důrazně zaplacení jízdy a útraty. Obžalovaný prohlásil, že v Konici má dostati obnos 27.000 Kč. Ukázalo se však, že jest to výmluva. Pak prohlásil, že útratu zaplatí jeho bratr, ale ten byl sám chudý a mimo to obžalovaný měl ještě jeho vlastní šaty.